

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 175/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 8Nt/105/2024 z 22. novembra 2024 a jeho postupu v označenom konaní takto

r o z h o d o l :

- Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
- Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 7 dohovoru, práva podľa čl. 49 ods. 1 a 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práva nebyť vystavený neľudskému trestu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a podľa čl. 3 dohovoru uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8Nt/105/2024 z 22. novembra 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a jeho postupom v označenom konaní. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o jeho ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/23/2019 zo 17. apríla 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/56/2019 z 2. júla 2019 bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom

na § 138 písm. j) Trestného zákona, ako aj z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov.

3. Sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na postup podľa § 438j Trestného zákona, ktorý bol napadnutým uznesením zamietnutý.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že jemu uložený trest vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov je neprimerane prísny a nadobúda charakter krutého až neľudského trestu. Pochybnosti o neprimeranej prísnosti jemu uloženého trestu má aj ústavný súd, ktorý vo veci sp. zn. PL. ÚS 9/2023 preskúmava súlad príslušných ustanovení Trestného zákona s ústavou. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom okresného súdu, že § 438j Trestného zákona nemožno aplikovať v prípade neskorších zmien Trestného zákona, pretože v jeho veci má právo na aplikáciu priaznivejšej právnej úpravy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a charty napadnutým uznesením, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na postup podľa § 438j Trestného zákona, ktorý sťažovateľ odôvodnil prílišnou prísnosťou jemu uloženého trestu, existenciou konania o súlade právnych predpisov na ústavnom súde a zmenou právnej úpravy v dôsledku novelizácie Trestného zákona.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

8. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že v zmysle Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 bol skutok (v bode I) sťažovateľa právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin

nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, pri ktorom je trestná sadzba trestu odňatia slobody 10 rokov až 15 rokov. V zmysle Trestného zákona účinného od 1. mája 2022 by bol predmetný skutok sťažovateľa právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c) a ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, pri ktorom je trestná sadzba trestu odňatia slobody taktiež 10 rokov až 15 rokov. Z uvedeného podľa okresného súdu vyplynulo, že trestný čin by po 30. apríli 2022 nebol posúdený ako iný trestný čin a tiež by nebol posúdený ani ako čin miernejšie trestný, teda v oboch prípadoch je trestná sadzba rovnaká, a to 10 rokov až 15 rokov. Okresný súd doplnil, že § 438j Trestného zákona je možné použiť len v prípade zmeny právnej úpravy, ktorá bola vykonaná zákonom č. 105/2022 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, a teda § 438j Trestného zákona nie je možné použiť v prípade ďalších neskorších zmien právnych predpisov.

9. Ústavný súd sa z citovanej časti napadnutého uznesenia presvedčil, že okresný súd primeraným a ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetku v danom konaní relevantnú argumentáciu sťažovateľa.

10. Aj ústavný súd už aproboval záver, že nie je dôvod vzťahnúť § 438j Trestného zákona na neskoršie úpravy Trestného zákona ako na tú, ktorá nadobudla účinnosť 1. mája 2022, keď § 438j Trestného zákona predchádza jeho označenie vyjadrené slovným spojením „Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. mája 2022“ (III. ÚS 87/2025).

11. Pokiaľ sťažovateľ pred ústavným súdom poukazuje taktiež na neprimeranosť trestu ako takéto, resp. až jeho neľudskosť, túto mal možnosť namietať v pôvodnom trestnom konaní, v ktorom mu bol trest uložený. Konanie podľa § 438j Trestného zákona na takýto účel neslúži.

12. Ak sťažovateľ poukazuje na konanie o súlade právnych predpisov vedené pod sp. zn. PL. ÚS 9/2023, uvedené konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené. Ak by sa v budúcnosti ukázalo, že predmetná právna úprava je (bola) v nesúlade s ústavou, sťažovateľ bude môcť z uvedeného dôvodu požiadať o povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku.

13. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením, resp. postupom okresného súdu a obsahom namietaných práv, čo by v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti viedlo k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod na záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie

nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu